

Sy-li spěval,
Pilnje dželaš,
Strowja de
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosé ma;
Bóh pak swérny
Přez spar mérny
Čerstwosé da.

Njech ty spěvaš
Swérne dželaš
Wśedne dny;
Džen pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočn ty.

Z njebes mana
Njech ól khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokréw će. P

• Sserbske njedželske lopjeno. •

W Budyschinje, 19. oktobra 1924.

Čížko a naklad Smolerjez knihicízchczeźne a knihańje sap. družst. s wobm. ruk. w Budyschinje.
Wuhadža kózdu žobotu a placzi na měsaz 15 slothych pjenježlow.

18. njedžela po žw. Trojiz.

Matth. 5, 17—19.

Tako Jezuš wustupi s předowanjom: Czaž je nětko dopjelneny, njebjeske kralestwo je ho pschibližalo, jako pschipowjedasche pschihad noweho hnadnego czaža sa žwét, pocza lud srošymicž: tón je mežiaž, na kotrehož czałachmy. Ale schto pschinjež nam? sanieži ſakón? budže profetow hischeže placziež dacž? roswjasa žlub, kotrež je Bóh s naschim wótzani czinik? Na wschitke tele praschenja da Jezuš w žwojim předowanju na horje jažne wotmolwjenje: „Ja nježym pschischoł saniežiež, ale dopjelnicž.“ Tele žlubo je tež sa naž a nashe žiwjenje wulžy ważne. Nascha biblija ma dwaj dželaj, starý a nowy testament. Byli Jezuš prajik, so je pschischoł saniežiež, njeby starý testament sa naž dale placzazh był, by saniczeny był. Dokelž pak je Jezuš prajik: jo žym pschischoł dopjelnicž, wostanje starý testament sa naž placzazh a wobstawažy, wostanje jako ſakkad a ſakkadne wopschijecze, na kotrež je nowy testament twarjeny, wostanje ſakkad, kotrež nježymený saniežiež, njedyrbiſi zyke ſjewjenje ho žypnycž a roswalicž. W starym žlubje běsche ſebi Bóh žudobjo pschihotował, kotrež chžysche posdžischo s drohotnym wobžahom napjelnicž. Schtóž nětk rosslama žudobje, roslije a wužypa žobu wobžah. — Tak hladajmy: **Kak w Božim kralestwie wschitko žwoje dopjelnenje namaka.**

Zow ho dopjelnija wschitko Bože ſaknje, wschitko Bože žlubjenja a wschitko Bože wustajenia sa čłowiſke žiwjenje.

„Wó ſebi njetrjebacze pomyliscž, so žym ja pschischoł, ſakón saniežicž. Pschetož ſawěrnje, ja praju wam: Dokelž njeſańđe njebojo a ſemja, tež niz jene pižmicžko, tež niz jedyn dypt wot ſak-

nja njeſańđe, hacž ho wschitke wěžy ſtatwaja.“ S tutymi žłowami žlubi ſenjes dospołne dopjelnenje ſakónja. — Schto je ſakón? Wola žwiateho Boha ſjewjena nam čłowjekam! Tako Bóh ſebi něhdj Abrahama ſa grat žwojego žohnowanja ſa čłowjekow wuswoli, ſjewi jemu žwoju wolu tak: „Ja žym tón wſchehomózny Bóh, kchodž pschede mnu, a budž pobožny!“ To běsche jeho přenjotny ſakón, jeniečka ſań: pobožne žiwjenje psched wſchehomózny! Tako bu posdžischo Abrahamowy narod I u d, roswi a wutwori Bóh tutu jenu ſań do žwiaty džehacž ſańjow na dwemaj taſlomaj s pschiszuſhnoſćem pschedzivo Bohu a bližſchemu. Tele 10 ſańjow ſu mózne ſtolpy, na kotrechž wotpočjuje wschitko prawe čłowiſke žiwjenje. Dokelž pak dyrbjesche Israeł „měſchniske kraleſtvo“ a žwiaty lud bycz, da Bóh jemu dale m e ſch n i ſ i ſ a k o n i, kotrež wobpschijesche žwiate wustajenia ſa Božu žlužbu a bu tehodla tež zeremonialny ſakón imenowaný; a nimo teho žwiaty ludowy ſakón ſi měſchczanskimi prawami. Tute tsi ſakónje: wachnjosakón abo pschikafnje pôzciwiſeze, kemscheński ſakón a měſchczanski ſakón ma Jezuš psched wocžomaj prajo, so njeje pschischoł saniežicž, ale dopjelnicž. Haj, w Chrystuſhovym kraleſtwie, w nowym žlubje dyribi wschitko dopjelnjene bycz, taž je w kęžewje wschitko dopjelnjene, schtož běsche w pupku ſawrjene. — Tak je nami Jezuš pschedewschém psches žwoje žlubo a pschikkad dospołne dopjelnenje ſakónja pôzciwiſeze ſjewiſt a naž wucžit: Luboſež jeniečzy je ſakónja dopjelnenje. Jezuš je nam poſaſał, so je Bóh ſam luboſež, so je naž prjedy luboſaſał a dokladnje dopoſaſał žwojui luboſež ſ tym, so je žwojego jeniečkeho narodženego žyna ſa naž dat. Poſaſał nam je, so je Bóh nasch Wóz a my mjes žobu bratsja. Džecžaza luboſež ſ Bohu a bratrowska luboſež mjes nami, to je porjad,

kotryž postaji sa živoje králestwo, — a tola žadny novy porjad, ale jenož dospolne dopjelnenje starých kaſníjow. — Kéniſcheński ſakón w Izraelu rěči wo woporach, kotrež mějachu měſchniž w templu ſa luda hréchi woporowac̄, ſo bychu jón ſ Bohom wujednali. Tajke wopory mjenuje nowy testament njedospolne. Wschitke tute wopory pokazuja na dospolneho měſchnika a dospolny wopor. A hlaj, wobeje běſche Jeſuſ w jenym: jehnjo Bože, kíž nje- běſche žwěta hréchi a ſ doboru wyschi měſchnik, kíž da ſam ſebje ſa wopor pſchecžerpiwſchi ſa naſ ſmjerč. Tam je wobtivjer- džil wězne a dospolne ſjednanje. Nětk wſchaf w nowym ſlubſe žaneho wopora dale njetrjebam. Ale ſakón tola njeje ſanieze- ny, ně, dopjelnjeny je, niz jeneho pižmicežka njeje ſajſchlo. A my jón nětk dopjelnjam, hdyž wěrimy do tuteho wopora, hdyž pſchinježem ſ Bohu džaknu wopor naſchich wutrobom a kvalbnym wopor naſchich hubom a luboſče wopor dobročinjenja na naſchich bratrach. — Napožledk ludowý ſakón ſa měſchčanské žiwjenje w Izraelu, ſtejo na ſakadze, ſo je Bóh ſam ſ kralom w Izraelu a ſo je wſchitkon lud a kraj jeho wobředzenſtwo. Wo tym wſchaf běſche w Jeſuſowym čaſku mało pytnič. Pſchetož Židži, klostani jich hréchi dla, běchu zufemu kniežstvu podczižnjeni a dyrbjachu romſkeho kejzora poſluchac̄. Šteho tež Jeſuſ jich njechaſche wužwobodzic̄; niz ſwonkownje ale we wutrobach člo- wjeſtow čzysche Bože kniežstwo wobnowic̄. Králestwo čzysche ſa- ložic̄, w kotrymž by Bóh ſawěrnje ſ kralom był, ſe wſchech ludow ſemje čzysche jenicžki lud Boži ſhromadzic̄, kíž by woprawdze ſam Boži był a ſwolniwje jemu ſlužil. W tuthm ſudu noweho ſluba je starý ſakón hakle prawa wěroſć, je moriwy pižmik ſe žitnym duchom napjelnjeny a pſchekraſnjeny a njeje ani dypka jeho wěrneho wobřaha ſhubjeneho. — Tak pſchitnu pſches Je- ſuſa porjadki a wustajenia stareho ſakonja ſ najdospolniſhemu dopjelnjenju. Tehodla dyrbja ſtawý Božeho králeſtwa tež ſ naj- mieniſcha Bože kaſnie wýžoko wažic̄, dokelž w jich kóždej leži hlu- boka myſl. Jeſuſ čze, ſo wuſpytam myſl a wažnoſć najmieni- ſchich kaſnjow Božich, ſo je pſchimam do ſebje a živojeho kſchec- cijanského pósnača a napjelnjam ſ duchom Khrystuſowym.

Tež profetow nochze Khrystuſ ſanicžic̄. Profecži, ſtejo wo- hrjedz Mójsaſha a Khrystuſa, njedachu žadny ſakón taž Mójsaſ, ale předowachu poſtu pſchepiupjerjam ſakonja a pſchipowědachu Bože ſudzenja. Š doboru pak pſchipowědachu čaſ ſboža a rěčza- chu jedny po druhim a jedny pſchepo jažniſcho hac̄ druhi wo pſchi- chodnym mežiaſu a ſbóžniku. Nicžo ſpodžiwnische njeje, haž tute ſtare wěſcheženje wo Khrystuſu, na kotrychž móžemy pſchepo ſa- ſo ſ nowa živoju wěru poſylnic̄. Profecži praſa, ſo pſchitnje mežiaſ ſ Davitoweho roda, ſo narodži w Bethlehemie wot kniež- ny; ſo budže w niſkocži a kladobje kladziež, hubjenym a kladym předowac̄, roſlamane wutrobu ſahojec̄, wſchitke naſche hréchi na ſu wſac̄ jako jehnjo, kíž budže ſ rěſanju wjedzene. Dale praſa, ſo ſezini nowy ſlub, powoła wſchitkych pohanoſ a ſaloži králeſtwo taž daloko hac̄ žwět dožahuje, ſo budže ſ prawizy Božeji powyſhennym a ſměje wězne králeſtwo. Haj, Khrystuſ ſo hi- žom w starym ſtestamencze w jažnoſci žwěci, je w starym ſlubje ſaměr wěry, nadžije a žedzenja wſchech pobóžnych. — Hdyž dy- bi nam starý ſtestament hižom ſakonja dla drohotny byč, taž wje- ſe bōle hiſcheze dla hnadiypołnych ſlubjenjow, kíž džeja na Khrystuſa, taſcheho ſbóžnika. Tele ſlubjenja nam Khrystuſ ſawěſci, praſo, ſo njeje pſchischoł profetow ſanicžic̄ ale dopjelnic̄. Tak ſu jemu ſa wodžidlo byli zyloho jeho žiwjenja. Tu běſche jemu puež, Wótza žwjata wola pokasana. Na profetow ſo powoła, jako živojim wužobnikam wotkry nuſnotu živojeho czeſepjenja a wumrjecža. — Pſchepo hiſcheze ſu nam mnohe měſtina profetow čzemne, dokelž njeje hiſcheze wſchitko dopjelnjenye. Ale teho ſmy wěſeſi: ſkerje njebio a ſemja ſaridžetaſ hac̄ ſo ſo Bože ſlubjenja

hmija a padni. Tež tu žadny dypk njeſaúdže, hac̄ ſo wſchitke wězy ſtanu, pſchetož w Božim králeſtwe dyrbí ſo wſchitko do- pjelnic̄.

Škonečnje tež wſchitke Bože wustajenia ſa prawe a pōzčiwe člowiſke žiwjenje ſo w Božim králeſtwe dopjelneja. Tak je Boži porjad, ſo ma kóždy živoje ſemje powołanie. Tute naſche powo- łanie Khrystuſ ſanicžic̄ njecha, ale na tu hakle prawje dopjel- nene byč. Jeſuſ naſ ſucži, ſemje powołanie tak dokonjec̄, ſo ſlužimy we nim Bohu a bratram. Š tym da ſo naſhemu dželu hakle wěrna čeſež a prawy ſaměr. Tež najnižſche dželo je debjene, hdyž je dokonjec̄, ſlužo Bohu a jeho králeſtwu. — Dalschi Boži porjad je žwójbne žiwjenje. Te je Bóh wot ſpočat- ka ſarjadował, jako ſtvari muža a žonu. Tež tutón porjad, kotryž je katolska zyřej ſe žwójimi nježenjenymi měſchnikami a mi- chami ponižila, njecha Khrystuſ ſanicžic̄, ale je jón žwiaty čeſeži, jako požwyczi ſananejski ſwaz ſe živojej pſchitomnoſežu. Jeſo je tole ſlowo: „Schtóž Bóh hromadu ſtowarschiſ je, to člo- wjeſt rójno njedžel.“ W jeho králeſtwe ma žwójba niz jenož ſjed- czeſtvo ſa ſemje, ale tež ſa njebieſke žiwjenje byč. Muž a žona mataj ſebi pomožnifik ſ ſbóžnoſci a kóždy dom ma žymjeňſch- ezo kſchecžijanskich pocžinkow byč. — Dalschi dobrý porjad je žiwjenje w kraju. To je pſchinarodžene, ſo kóždy lud ſlužuje žwój wózny kraju. Nětk je Khrystuſ naſ drje ſucži, ſo manu wyschi wózny kraju, njebieſku domiſmu. Ale ſ tym ſmutsky ſwiaſt, kotryž naſ ſu poſta na naſch ſemje wózny kraju, nihdy ſaniežiſt njeje. Wjele bōle je luboſcz ſ ſwotznemu kraju ſwjecžiſt a ſ prawym wobřahom napjelnili. Najbōle dyrbimy jako kſchecžijenjo pſchede wſchém ſa tym ſtac̄, ſo w naſchim wózny kraju knieži kſchec- cijanská pōzčiwoſć, wěra a žwěrnoſć, ſo ma ſo wyschnoſć ſa Božu ſlužobniſu a ſo ſu poſdanjo jej poſlužni Bože dla. Pro- žyč dyrbimy, ſo „by w naſchim kraju čeſež bydliſa, ſo byſtej do- brota a žwěrnoſć ſo ſetkaſej, prawdoſć a mér ſo wokoskaſej.“ To je prawa luboſcz ſ ſwotznemu kraju, ſo pomhamy Bože králeſtwo w naſchim ſudu twaric̄. — Haj, wěrno je, Jeſuſ njeje pſchis- choł, někajſi dobrý porjad. Kotryž je Bóh do člowiſta poſožiſ, ſanicžic̄. W žwojim králeſtwe čze wſchitko dokonjec̄ a prawje dopjelnic̄. Tak daj ſo jemu, ſo by tež w tebi žwój wulki ſtut ſtut do- konjaſ ſo wſchitko we wſchitkach napjelnili! Hamjeń. Š. w Š.

Šwēſdarjo a wěra.

(Škonečnje.)

K e p l e r je žławny astronom, žiwy 100 lét po Koperniku, ſemrě 1630 w Regensburgu; bě mjes druhim tež w ſlužbje khe- žovſkeho pólneho marshalla Wallensteina; namaſa tsi wulzy wažne ſakonje wo kladje hwěſdow. W žwojey kniſy: „Wo har- moniji žwětow“ pſche tole: „Ja ſo Tebi džakuju, ſtvoricželo a ſenjeze, ſo ſu mi daril tuto wjeſelenje nad twojim ſtworjenju, to radowanje nad ſtulkami Twojego rukow. Ja ſy m ſtaknoſež Twojich ſtulkow pſchipowiedaſ člowiſekam, taž daloko to mój wobmjeſowanym duch Twoje njeſwobmjeſowane byče ſamoh ſa- pſchimyč. Szymli hdze ſchto praſiſ, ſchtož bě njehódne, abo bymli hladal žwojeje čeſeče, to wodaſ mi hnadrne.“

N e w t o n je pódla Kopernika a Keplerja tón ſecži ſak- ſer nowiſheje astrononije; je ſendželežan, tamnaj, taž widžach- my, Němčaj. Narodži ſo 1643 a ſemrě 1727 w Londonje. Že wſchelake hwěſdarſke ſakonje woblicžiſt a wobkrucžiſt, tež ſakonje wo žwětle, wo žolmach atd., natwari tež preni dalokowid ſe ſchpihelom. Newton wuſnawa: „So ſu ſlónzo, kladžiſy (pla- nety) a prutate hwěſdy (komety) taž ſarjadowane, ſo ſo to dy-

bisich dživacéz; to móžesche jenož jene bycze, kotrež wschehomudre a wschehomózne, wobsamknijez."

Skónčenje hischeze něschto s jeneje stucžki, kotrež je hwěsdar Mädlér žebi spěžnili. Narodži ſo 1794 w Barlinje a umíre 1874 w Hannoveru. Vě dolhe lěta direktor Dorpartskeje hwěsdarne a ſhotovi mjes druhim s hwěsdarjom Beerom nadrobnu kartu měžacžka. Jako tutón ſławny astronom ras do noweho vydlenja pschezahny, bě přenja wěz, kotrež ſo do noweho vydlenja pschenjeze, biblija, a tutu nježesche Mädler žam. W ſwojim naſpomnjenym férliſchu wusnawa tutón wulki wuczenz: „Kíž Ty hwědy po jich puežach puežach wodžiſch, — Kíž Ty þy wložy mojeje hlowy liežil, — Kíž Ty ſedžvijesč najmienſcheho ſtvořeñčka, — Tebje, wěczny Wotcze, þym žebi ja wuswolil. — Džak budž Tebi ja wſcho dobre, ſhtož Ty darujesč! — Ty ſo starasč ſa to, ſo mi k mojemu derjemecžu nicžo njeprachuje! — Kač, hdž a hdž ſo moje ſemiske živjenje tež ſkoneži, — Ja poruežam ſwojeho ducha do Twojeju rukow.“

Tuta ſchtuežka je zyle wěſeže hódna, ſo by ju jedyn ſ naſchich pěžnjerjow do pěknjeje ſherbskeje ſchtuežki ſestajal.

Kač, kaž þym to runje ſhonili, ſhwědcža to tucži ſchtýrjo ſławni hwěsdarjo wo thym, ſo wědomnoſcz, woprawdžita hľuboko rhyaza a do wýžočich wýchinow hladaza wědomnoſcz, ſwoje wudoſpołnenje hafle we wérje ma, we wérje do Boha, kíž wschehomudry a wschehomózny ſtvořicžel a ſdžeržer. Šchtó čžyl ſo to potom naręčecž dacž wot tych wjelémudrych, kotsiž ſ jenym Häckelom dženža hischeze měnja a wucža a mudruja, ſo žaneho Boha njeje. Häckel a jeho wucžba je pscherwinjena, ſacžižnijena wot wědomnoſče a tuž tež cži, kotsiž pschezo hischeze měnja, ſo dyrbja ju předowacž. A tych je pschezo hischeze zyla cžrijodka, wo žebje mjes thym, kotsiž ani wérnej, wýžočej wědomnoſci njeorosumja, ani njephynu, ſchtó wſcho to Häckel a jeho wucžobnizy jim po prawom poſtiežach a ſ cžim jich po wschém ſdacžu naſyježichu. Grudno jeno, ſo ma ſcžehwki teho wscheho naſch lud žobu pschekužacž a ſo ſo hischeze pschetužat njeje!

Zyrkej a ſtat.

— Sakska krajna synoda je jedyn ſa naſchu ſakſku evangeliſku zyrkej wulzy wažny wuſbytk dozpila. Míſchnjanſki dom bu jačo „evangeliſke wustajenje“ (evangelische Stiftung) pschipósnath. Míſchnjanſki dom, kotrež wot lěta 1559 ſe ſwojim tachantſtwom jako wustajenje wobſteji, je nětko ſ naſchej evangeliſkej zyrkej na wschě cžažy ſwjasany. Tole je cžim bóle ſwježelaze, dokelž ſo wschelake wo thym roſnoschowasche, ſo ſo Míſchnjanſki dom ſa evangeliſku zyrkej ſhubi a ſo žebi jón romſko-katolſka zyrkej pschižnoji; tole traſchesche evangeliſke wutroby w Sakskej a po zylej Němskej. Tuto strach je nimo. Míſchnjanſki dom wostanje nam evangeliſkim. Wožebiteho wusnama hosta tutón dobytk psches wulki ſhromadny ſjed do Míſchnja (Meißner Domfahrt), ſe kotreñuž bě „Volkskirchlicher Laienbund“ ſwolaſ a na kotreñuž ſo jich 5. oktobra na 5000 evangeliſkich wobdzeli ſe wschěch konežin Sakskeje a ſe wschěch woschtow naſchego luda.

Wſchelke ſ blifka a ſ daloka.

— Sserbſka předarska konferenza bě ſo 9. oktobra w Sserbſkim domje k živojemu Michalskemu požedženju ſejſchla. Jeje naſynt bě ſhutny. Po modlitwie naſchego seniora k. ſic. Mróſaka-Hrodžiſchežanského ſpominasche pschedžyda, k. farař Domascha, na knjenti farařku Vogtovu, kotrež je Boh tón knjies tač ſahe

wotwołaſ, a na wo nju žarovazeho mandželskeho. S Hodžija džehu naſche myžle ſi wutrobnymi pschezemi do Barta ke khoremu k. ſararjej. Wo ſaſtupowanje w ſaſtojnskim džele ſo ſa njeho na dalsche njedžele poſtarachmy. A tón tſecži, kotreñuž ſlowa pschedžydy a naſche myžle placžachu, bě k. farař Dobručky, kotrež w tuthch dnjach Sſerbow wopusčezí. Rosžohnowachmy ſo ſi nim, jemu dawajo žobu dobre pschezja. — S njehožicžkim ſararjom řeſhjanom-Raſečanskim běhmy ſivojeho ſhwěrnehho ſapižowarja ſhubili; wuſwolichmy ſebi noweho w k. f. Mjeřivje-Buſečanskim. — Dla pschezo hischeze wſchudžom njedžahazhých pjenjes žadaju ſebi wschě wudawařne a cziszechzénje nowinow a njedželnikow běrtlklétne ſaplačzenje, tač tež naſche ſherbske; tuž ſu k. duchowni proſheni, ſo bych u porjadnie ſaplačzivali. S teho naſtawa tež ſa wschěch czitarjow wschěch njedželskich a podobnych ſopjeníkow, ſo njebýhu hafle, kaž bě to w měrnym cžažu ſi wjetšha wachnjo, na kónzu lěta wschě ſaplačzili ale, hdž niz wschö, tola něſchto hižo prjedy; naſlepje wschaf by bylo, byli ſo zyle lěto hnydom do předka ſaplačzilo. — S pjenježnym prasheňom ſwížuje tež wobſtacže Drježdžanskich ſherbskich Božich ſlužbow; wo jich ſwěſežnu pojednachmy; njehmědža ſo nam ſhubicž. — Tehorunja njehmědža ſo nam naſche ſherbske ſwiedženje ſa ſkutki luboſeže ſhubicž: ſwiedžení ſa ſnuteſtowne a ſwontowne mižionſtwo a ſa Gustav-Adolfske towařſtvo. W pschichodnym ſležce dyrbji ſo ſ najmienſha ſwiedžení ſa ſwontowne mižionſtwo wuhotowacž a to pač w Klukſchu, pač w Kettlizach. Dyrbimy dodacž, ſo je dželo a ſwiedžení ſa ſnuteſtowne mižionſtwo runje tač wulzy nisne a ſo dyrbjaló ſo tehorunja, jeli někač móžno, ſwječicž. — Wažne a nisne je a wostanje wschö dželo ſa nowinařſtwo a psches nowinařſtwo. Wo tuthm roſprawjefche redaktor tuteho ſopjeníka. Žadasche ſebi wot duchownych a wschěch, kotsiž ſo na pjero wuſteja, dželo ſa zyrkej a nabožinu w poſchitkovnym nowinařſtviye a wožebje ſhwěrniſche a doſladiſche dželo ſa naſche njedželske ſopjeníko „Pomhaj Boh“, kotrež je tola ſa naſche ſherbske wožadu ſdobom wožadne ſopjeníko. Na tole je ſo w Sakskej a Pruskej pschezo hischeze pschemało džiwało. S tym budž to nětk hinač a ſlepje tu a tam! Tehorunja ſo hischeze pschezo psche mało ſtawa ſa jeho roſſchérjenje. Tuto pač je nadawť ſa duchownych kaž ſa wschěch, kotsiž maja wutrobu ſa Sſerbow ſabožne živjenje. Wſchudžom, hdžez ſo Sſerbia ſtrowja ſi pobožnym „Pomhaj Boh“, tam dyrbjaló tež naſche „Pomhaj Boh“ ſaſtupe namakacž. Wožebje ſo žada, ſo bych ſo roſprawý wo wožadnych a druhich podawkach ſe wschěch wožadow ſhwěru podawale, kaž tež pschihodne naſtaſki a poſjedancžka, a to wot kózdeho lubeho Sſerba — a runje tač wot kózdeje lubeje Sſerbowití —, kotsiž maja luboſež k nabožnemu živjenju a ſa Sſerbow. — Pschirunaj, ſchtó pod „Liſtowanjom“ ſteji! — Sa tuto zyle nabožno-nowinařſke dželo móžem ſi ſa ſerbijskem ſe ſhromadny ſi nowymi možami dželaju. Roſprawník počala w ſwojej roſprawje na kursus abo roſmucžowanje w nabožno-nowinařſkim džele, kotrež ſo psched ſrótſim w Drježdžanach wotmě a na kotrež bu tež w tuthm njedželniku počasane. — Sa naſche ſherbske nabožne dželo je nisne, ſo Sakska a Pruska tu hromadže dželatej; teho dla ſo ſ nowa namjet ſtati, ſo bych ſo ras, kaž hižo wožamknijene, ſakſy a pruszy ſherbszy duchowni k ſhromadnej konferenzy ſejſchli. Wožebita konferenza ſo tež namjetuje a wožamknje ſa dwě wulzy wažnej prasheň naſchego nabožneho a wožadneho živjenja; ſa ſwjaſt wožadow a ſherbske ſpěwarſte. K tutej wujadnej konferenzy ſhromadža ſo wschitzu ſherbszy duchowni ſchtwórk, 23. oktobra, dopoſdnja 3/410 hodž. w Sſerbſkim domje. ſchtó ſe ſpěwarſtmi je, drje kóždy wě. ſwjaſt wo-

žadow drje nijeje nicžo nowe — Šetlicžanska pobocžna konferenza je jón hižo psched létami namjetowała! — ale pak tola hiščeže mnogini njeſnate. Swjaſk wožadow dyrbis spytacž tomu ſadžewacž, ſo pobrach na herbſkih duchownych — a tež herbſkih kantorach — wjetſchi a wjetſchi, ſo naſhe wožadu wožyrocža, ſo žo wjazy w macejnej rěči evangeliyon njepſchipowjeda. Štu tu khwili abo tola ſ 1. novembrom ſchthri ſakſke wožadu bjes duchowneho. A ſchtó móhl prajecž, ſo žo prjedy abo poſdžiſho to a tamne ſarſke měſtno tehorunja njetvuprōſdni! A k tenu Brusſka ſe ſwojimi hiſčeže herbſki rěčazym wožadami! — Skónczne roſprawjēſche naſi naſch synodala k. farař Mróſak wo džele ſynodu, koſraž je psched frótſkim ſhvoje poſedženja ſkónczila. Njedofahazeho čaſha dla možesche jenož w nekotrych dypkach pořečecž, taſt wo pjenježnyh praschenjach, koſrež tufhwiſu wožebje wažne tehoodla, dokelž ſo nětto wo tym jedna, hacž a taſt ſo ſtat a zyrkej dželitej. Jeſiſo ſo tole dozpije, doſtanjemu my w Saſſej ſ 1. haprileja pſchichodneho lěta nowu zyrkwinu iuſtatwu. Š tutej pſchińdze ſa Lužizu tež nowe zyrkwinie ſarjadowanje a ſ nim dželenje do ſuperintendenturow. Kaž ſhoničm, dyrbja to tſi bycz, Žitava, Budýſchin, Kamienz a — ž a n a ſ e r b ſ k a. Chzem ſi ſerbijsko to ſ tutym ſpokojom bycz? Čzi to čhejza, koſiž maya pſchemała doverý ſ ſerbam a herbſkim wožadam a herbſkim duchownym. ſerbijska ſuperintendentura nijeje pak jenož wěz konferenzy a duchownych ale je wěz zykleho herbſkeho luda. Tuž je ſaſo ras na čaſhu, ſa tutej wězku hladacž, ſo nebychm ſo ſaſej ras haſke dohlađali, hdyž to pſche poſdže. — Wožebith iuſnam doſta naſhe poſedženje ſ tym, ſo možachm ſu beho hofeža iuſtacž. K. farař Schwjela bě mjes nami a poręcza ſ nam ſlowa, koſrež ſ iutrobi wožadu a iutrobu, herbſku narodnu iutrobu pytachu. — Njeho tole wupłodži něcht, ſchtóž je Bohu k čeſcji a ſerbam k wožitkej —

Kedžbu! Na wujadne poſedženje ma ſerb. „Hlowna před. konferenca“ ſo přichodny ſtwórtk (23. X.), dopołdnja z dypkom 8/10 h., w Budýſinje w „Serbskem

Domje“ zhromadžič — dla nuzneho dalſeho zarjadowanja džela za nowy wudawk dotalnych s. „Spěwařskich“. — Wſitey ſo po přiſlušnosći zeňdžmy! Štóž pak by bohužel był zadžewany, — to pěknje wozjew! Niſamy žaneje dalſeje khwile wjacy ſo komdžiē. — A wobdželena na wažnem džele ma po móžnosći być cyła konferenca! —

Dotalna komisija za nowy wudawk ſerbsk. „Spěwařskich.“

W Koſhymj ſtovjeczi jutsje, 20. oſtobra, naſch krajny biskop k. D. Žhmels nowu zyrkej. To je naſch čaſh wulzy wažny a ſwiegloſazh podatw. Wěſcze ſo tam tehoodla tež wulka ſyla luda ſhromadži, ſo by tutón žadny ſhwedžen ſobužwycziła.

Lijstowanje.

Předowanja abo nabožne naſtaſki ſa „Pomhaj Bóh“ na nowe zyrkwinie lěto maja ſo ſarjadowacž. Tuž ſezelemu ſ tuym ſ nowa proſtiwu wſchém tym k. duchownym w Saſſej a w Brusſej, koſiž hacž dotal ſobu nježelachu, ſo bychu ſo pſchi tuym wožebithym džele wobdželili a ſhvoje pſchinoschki hnydom ſa wěſte nježele redaktorej pſchipowjedželi. Wožebje by zyłe wěſcze wſchém — wožebje pak naſchini pruſſim ſserbam iuſtane bylo, bychu-li ſo herbſky duchowni w Brusſej wobdželili. Š dobov prožymu wſchém k. duchownych a wſchěch druhich lubych ſserbow, ſo bychu naſhe ſopjenko ſastarali wožebje ſ roſprawami ſ wožadow a ſ hewaſ pſchihodnymi naſtaſkami. Chzem ſola wſchitzh hromadže tež na tutym polu nabožneho a zyrkwinieho džela dželacž Bohu k čeſceji a naſhemu lubemu herbſkemu ludej k žohnowanju!

Redaktor farař Wyrgecž, Roſtitz, Poſt: Weizenberg Sa.

S. w M. ſa 19. po Tr. (reform. ſhwedžen).

W. M. w K. ſa 20. po Tr. (fermuſcha).

K. w R. ſa 21. po Tr.

Samoſtwitý redaktor: farař Wyrgecž w Rožacjzach.

Njedželske bjesadowanki.

Za pěkne injeňše a wjetše džéci křeséanskich starſich.

Podawa Arnost Serbom il.

VII. bjesadowanka.

W Cichim morju byſće namakali krasnu kupu, ko truž mjenujemy kupa Hawai. Jeje wobydlerjo ſu čiſci měrlubowacy ludžo. We ſtarych časach běchu to pohanno, kiž njewuñdzechu ze stracha. Bojachu ſo wulkeje woheñpluwaceje hory, koſraž ſkóncowaše kózde lěto wjèle zamoženja a člowskeho žiwjenja. Powsdachu, ſo we vulkanje knježi ſurowa bohowka Pele. Zo bychu ju změrowali, darowachu ji wjèle darow. Tež lndži woprowachu, jenož zo bychu změrowali jeje hněw. Ale druhdy ani z tym njebu změrowana. Stajnje pokazowaše ſwój hněw z pluwanjom wohnja a kura a lavy. Jónu přindzechu křeséjanſey misionarojo tež na tutu krasnu kupu. Mjez tymi, kožiž buchu dobyći za křesčanstwo, běſe tež hawajska kralowna Kapiolani, mudra a zmužita žona. Bu woprawdžita křeséjanka a přejeſe ſebi, zo bychu wſitey wobydlerjo kupu přijeli křesčanstwo a přestali ſlužić bohowey Pele.

Šta lět hawajski lud wérjeſe, zo bohowka ſo rozhněwa, hdyžkuli ſo něchtón bliži k jeje krateru. A tuž Kapiolani poſtaji ſwój plan. Rozſudži ſo wopytać mionsku ſtaciju na druhej stronje kupu. Wubra ſebi krótſi puć, kiž wjeſdžeſe přez ſwjatu zemju bohowki Pele. Jeje přečeljo ju

narečeć pytachu, zo by tutón plan puſčila. Hdyž pak wižachu, zo je to podarmo, přewodžichu ju ſami ſobu. Přetož lubowachu ju jara.

Hdyž Kapiolani přiúdže hacž ke krateru, čiſny do kratera hory kamjenje, dokelž lud wérjeſe, zo to bohowku rozžobi. „Wostanu-li žiwa“, prajeſe, „poznajeće, zo je moj Bóh z prawym Bohom, zahinu-li pak, je bohowka Pele.“ Kraloweje přewodžerjo padnychu na kolena a modlachu ſo a ſpěwachu hymny, zo by bohowka byla miłosćiwa. Ale kralowcy ſo ničo njesta a tuž mnozy z jeje ſlužobnikow wérjachu, zo Bóh je z Bohom. Kapiolani běſe zmužita žona, hdyž wobydlerjam pokaza, zo Pele je njeprawa bohowka.

Před wjèle a wjèle ſtami lět profeta Elias podobnje do pokaza Israelskem ludej, zo je Baal, kotremuž ſlužachu, njeprawy Bóh. Israelski lud mějeſe hižom dawno před tym ſkładnosé, zo by ſpóznał, zo je Bóh jeho prawy Bóh, ale zaso běſe to zapomni a tehoodla dyrbjeſe być powučeny. Ale je hiſće wjèle a wjèle ludži na ſwěće, kožiž hiſće ženje ničo njeſlyſachu wo prawym Bohu. A tak ſluža njepravym boham a bohowkam, dokelž njeznaſa ničo lěpſeho. Njemyſliče ſebi, zo bychmy měli za nich ſo molić? Misionarojo, kožiž wopruja ſwoje žiwjenje w cuzych krajach, trjebaju naſe pjenjezy a naſe modlitwy. Čiňmy wſitko, štóž móžemy, zo bychmy pomhali džécom tutych cuzych krajow a tym, kožiž jim hižo pomhaju. Za ložmy pokladničku za misiony!